Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγραφημα, ἀληθῶς παρεχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαρτίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 13

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 92).

Ὁπωσδήποτε, χωρὶς λέξιν, ἔλαβε τὸν δίσκον, καὶ διὰ νὰ νὰ κτήσῃ τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον, ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἀλλ' ἀκριβῶς ὅταν ἔφθασε πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ Φρίτσκιν, ὁ μικρὸς σκύλος τῆς Αὐτοκρατείρας, ἀναγνωρίσας τὸν φίλον του, ἐσκίρτησε καὶ ὥρμησε πλήρης χαρᾶς κατ' ἐπάνω του. Ὁ Ἕκτωρ, τεταραγμένος ὡς ἦτο ἀπὸ τὴν ἐπίπληξιν τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ καὶ ἀπὸ τὴν τιμωρίαν ἡ ὁποία τῷ εἶχεν ἐπιβληθῇ, τὰ ἔχασεν, ἐκλονίσθη, προσέκοψεν, ὁ δίσκος ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ κυπέλλου ὁλόκληρον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ Αὐτοκράτορος.

—Σατανᾶ! ἀδέξιε! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων ἀναπηδῶν, διότι ὁ καφὲς ἦτο βραστὸς καὶ τὸν ἐζεμάτισε.

Τὸ παιδίον ἀπέμεινεν ἄναυδον καὶ ἐνεόν.

— Ἀνόητε! ποῦ δὲν προσέχεις ποτέ σου! Γιὰ τίποτε δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιά!.. Ἔ, ὤς πότε θὰ στέκεσαι νὰ με κυττάζῃς ἔτσι; Δὲν πηγαίνεις τουλάχιστον νὰ φέρῃς μιὰ πετσέτα νὰ σκουπισθῶ;

«Τὸ περιεχόμενον τοῦ κυπέλλου ὁλόκληρον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ Αὐτοκράτορος». (Σελ. 97, στήλ. α').

Ὁ Ἕκτωρ ἔτρεξε παραζαλισμένος καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν στιγμὴν μὲ τὸ ζητηθὲν μάκτρον. Ἤρχισε δὲ νὰ τρίβῃ δυνατὰ τὸ γόνατον τοῦ Ναπολέοντος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἡ Αὐτοκράτειρα εἶχεν ἤδη σπογγίσῃ μὲ τὸ μανδύλιόν της.

— Ποῦ εἶνε τὸ φλυτζάνι; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἰδού, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Ἕκτωρ ἀνεγείρων τὸ κύπελλον καὶ παρουσιάζων αὐτὸ μετὰ προθυμίας καὶ χάριτος, ὡσεὶ θέλων νὰ συγκαλύψῃ τὴν πρώτην του ἀδεξιότητα.

— Ἄ, δὲν ἔπαθε τίποτε, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ λαβὼν καὶ παρατηρήσας αὐτό. Εἶσαι εὐτυχής· διότι ἂν ἔσπαζε, θὰ σ' ἔθετα ὑπὸ κράτησιν αὔριον ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Ὤ, Μεγαλειότατε! εἶμαι ἤδη! ἐψιθύρισεν ὁ Ἕκτωρ θρηνωδῶς.

— Μπᾶ! καὶ τί ἔκαμες; ἄλλην ἀταξίαν πάλι;

— Μεγαλειότατε, ὁ κύριος ἀξιωματικὸς μ' ἐφώναξε πρὸ ὀλίγου τρεῖς φορὰς καὶ δὲν ἤκουσα τὴν πρόσκλησιν.

—Ἔλλειψις πειθαρχίας· πολὺ κακὸν αὐτό! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Τὸ σφάλμα του ὅμως τὸ ἐξηγόρασεν! εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνὴν ἡ Αὐτοκράτειρα.

— Τὸ ἐξηγόρασε!; Καὶ διὰ τίνος, ἀγαπητή μου; Μήπως διὰ τῆς ἀδεξιότητος, ποῦ ἔδειξε πρὸ ὀλίγου;

— Ἀφ' οὗ σᾶς δυσηρέστησε, δὲν νομίζετε ὅτι ὑπέφερε καὶ ἐλυπήθη πολύ;

—Εἶνε ἀληθὲς αὐτὸ που λέγει ἡ Αὐτοκράτειρα; ὑπέφερες πραγματικῶς καὶ ἐλυπήθης διὰ τὸ λάθος σου; εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποταθεὶς πρὸς τὸ παιδίον.

— Ὤ, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Ἕκτωρ μὲ φωνὴν πνιγομένην, μετὰ βίας κρατῶν τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἀνήρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ μόλις καταστέλλων τὴν συγκίνησιν του.

— Καλὰ λοιπόν! Τότε θὰ μεσιτεύσω παρὰ τῷ κυρίῳ Μωμπλὰν νὰ σε συγχωρήσῃ. Πήγαινε μόνον νὰ μου φέρῃς ἕνα ἄλλον καφὲ καὶ προσπάθησε αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ μὴ τὸν ἀναποδογυρίσῃς.... Ὁρίστ' ἐκεῖ! κατακαίνουργο πανταλόνι, δὲν θὰ το ξαναφορέσω πιὰ γι' ἀγάπη σου καὶ θὰ το θέσω ἀπὸ τώρα εἰς ἀπόταξιν! Ποῦ νὰ καθαρισθῇ τέτοιος λεκές!

«Ὅπως θέλουν μὲ κάμνουν αὐτὰ τὰ παληόπαιδα!» εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐν ᾧ ὁ Ἕκτωρ μὲ ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ κρατήσῃ, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, ἐξήρχετο σπεύδων νὰ ἐκτελέσῃ

τὴν διαταγήν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ.

Καὶ ὁ Ναπολέων ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· αὐτὸς ὁ τόσον αὐστηρὸς πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, ὁ μὴ συγχωρῶν εἰς οὐδένα τὴν ἐλαχίστην παρεκτροπὴν καὶ παρακοήν, ἦτο πλήρης ἐπιεικείας πρὸς τοὺς Ἀκολούθους, καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Ἕκτορα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΦΙΛΟΣ ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἐννοεῖ τις πόσον ἡ συνομιλία ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα τὴν ἑπομένην ἡμέραν, εἰς τὸν περίπατον, μεταξὺ Ἕκτορος καὶ Λουκίας.

Ἡ ἰδέα ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν διασκέδασιν ἐκείνην, ηὔξανεν ἔτι μᾶλλον τὴν συνήθη ζωηρότητα τοῦ Ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος μ' ἐνθουσιασμὸν ἔκτακτον διηγήθη τὰς σκηνὰς τῆς προτεραίας, τονίσας προπάντων τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν καλωσύνην τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ὁ καφὲς ἦτο πολὺ ζεστός· ἔτσι τόν πίνει πάντα. Γι' αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐζεματίσθη καὶ θὰ ἐπόνεσε πάρα πολύ. Καὶ ὅμως δὲν μ' ἐτιμώρησεν! ἀπεναντίας μάλιστα!..

Ἡ Λουκία καὶ ἡ ἀγαθή της θεία συνεμερίσθησαν καθοκληρίαν τὰ ἐνθουσιώδη αἰσθήματα τοῦ νεανίσκου, καὶ εἰς ὅλον τὸν περίπατον δὲν ἔκαμναν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπαινοῦν καὶ νὰ ἐκθειάζουν τὸν Αὐτοκράτορα.

Ὁ Ἕκτωρ συνώδευσε τὰς κυρίας μέχρι τῆς οἰκίας των καὶ ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν. Ἐκεῖ εὗρε τὸν πολίτην Δαγκέν, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐπρότεινεν εἰς τὸν νεαρόν του φίλον νὰ ναναχωρήσουν μαζί.

Ἦτο ἀκόμη ἡμέρα, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου. Ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς ὡμίλει μὲ τὴν συνήθη του στωμυλίαν, — περὶ θεμάτων ἄλλως τε ἀδιαφόρων, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέτῃ τὸν φίλον του, — ὅταν, ἐν ᾧ ἔκαμπτον τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ, ἐπρόβαλεν ἐκεῖθεν μία ἅμαξα, τρέχουσα μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νά τους ἀνατρέψῃ. Μόλις ἐπρόφθασεν ὁ Ἕκτωρ νὰ συγκρατήσῃ τὸν σύντροφόν του, εἰδεμὴ τὰ ἄλογα θὰ τον κατεπάτουν.

— Βλάκα! ἀνέκραξεν ὁ ἁμαξηλάτης μὲ τὴν συνήθη αὐθάδειαν τῶν ἁμαξηλατῶν, δὲν ἔχεις μάτια;

— Βλάκας εἶσαι σύ! ἀπήντησεν ἐκμανὴς ὁ πολίτης Δαγκέν. Θέλεις νὰ σε πάσω τώρα νὰ σου δείξω πῶς πλακόνουν τοὺς ἀνθρώπους;! Μασκαρᾶ! Παλληάνθρωπε!

Καὶ ἔτεινε τὸν γρόνθον του πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην ἀπειλητικῶς, ἐν ᾧ ἡ ἅμαξα διήρχετο ἐνώπιόν του.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐντὸς τῆς ἁμάξης, ἀκούσας τὰς ζωηρὰς ταύτας λέξεις, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχοντο, καὶ ἔδειξε πρὸς τοὺς δύο πεζοὺς τὸ γνωστότατον πρόσωπόν του: Ἦτο ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Φουσέ, ὡς τον ἔλεγεν ὁ πολίτης Δαγκέν, ὁ δοῦξ τοῦ Ὀτράντου, ὡς τον ἐπωνόμαζεν ὁ Ἕκτωρ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑπουργοῦ προσηλώθησαν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ γρόνθου, τὸν ὁποῖον ἐπέσειεν ὁ παχὺς ἄνθρωπος, κατόπιν δ' ἐπὶ τοῦ Ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος ἐπρόβαλλε τὸν βραχίονα, ὡς διὰ νὰ προασπίσῃ τὸν σύντροφόν του. Καὶ ἔρριψε πρὸς ἀμφοτέρους ψυχρὸν βλέμμα περιφρονήσεως, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐν ᾧ ὁ πολίτης Δαγκὲν ἐξηκολούθει νὰ σείῃ τὸν γρόνθον του ἀπειλητικῶς.

—Μὰ ἐτρελλαθήκατε, μπάρμπα-Δαγκέν; — οὕτω συνείθιζεν ὁ Ἕκτωρ νὰ ἀποκαλῇ τὸν γηραιόν του φίλον, ὅπως καὶ ἡ Λουκία, — μὰ ἐτρελλαθήκατε; Δὲν ἐγνωρίσατε λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ ἦτο μέσα εἰς τὸ ἁμάξι; Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, καλέ!

— Ναί, ναί, τὸν ἐγνώρισα! Ἦτον ἐκεῖνος ὁ κατάσκοπος, ἐκεῖνος ὁ προδότης, ὁ κακοῦργος!...

— Ἄ, μὰ ἐχάσατε, βλέπω, τὸν νοῦν σας! Πρὸς Θεοῦ, κρατήσατε τὴν γλῶσσάν σας. Ἂν σᾶς ἀκούσῃ κανένας....

— Δέν με μέλει σ κ ρ ά π! Ὅλος ὁ κόσμος ἂς μάθῃ τί φρονῶ περὶ αὐτοῦ τοῦ παληάνθρώπου!

Ἡ ἅμαξα εἶχε παρέλθῃ πρὸ πολλοῦ· ἀλλ' ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς ἐξηκολούθει νὰ χειρονομῇ ἀπειλητικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἁμάξης, ἡ ὁποία οὔτε κἂν ἐφαίνετο πλέον...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ Ἕκτωρ συνωμίλει ἀμέριμνος μετά τινων συναδέλφων του εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ἀκολούθων, ἐπαρουσιάσθη ὁ πρῶτος Ἀκόλουθος καί τῳ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸν θέλει ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Εἶνε μάλιστα πάρα πολὺ θυμωμένος! τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

Ὁ Ἕκτωρ ἠγέρθη ἀνήσυχος καὶ ἀπορῶν. Τί νὰ εἶχε κάμῃ ἀρά γε, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸν Αὐτοκράτορα ἐναντίον του;..

Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθε, πρὶν προχωρήσῃ ἀκόμη οὔτε δύο βήματα ἐντὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γραφείου, ὁ Ναπολέων τῷ ἐφώναξεν ἀποτόμως:

— Ὥστε λοιπόν, κύριε, συνεννοεῖσθε μὲ τοὺς δυσηρεστημένους! ἔ; συνωμοτεῖτε μὲ τοὺς προδότας! ἔ; Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη σας! ἔ;

Ὁ τόνος ἦτο τόσον διάφορος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο συνήθως ὁ Αὐτοκράτωρ ὁσάκις τῷ ὡμίλει, ἐμαρτύρει τόσην ἀγανάκτησιν, ὥστε ὁ Ἕκτωρ ἐκαρφώθη εἰς τὴν θέσιν του, κατάπληκτος καὶ ἄναυδος.

—Λοιπόν; Δὲν ἔχετε γλῶσσαν; Σεῖς ὁμιλεῖτε συνήθως! Ἔ, τί ἔχετε νὰ μας εἰπῆτε τώρα; ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

— Μεγαλειότατε! ἐψέλλισε τὸ παιδίον· δὲν ἐννοῶ.... Κάποιος θά σας ἔδωσε ψευδεῖς πληροφορίας... Κανεὶς δέν σας ὑπηρετεῖ πιστότερα ἀπὸ ἐμέ!

— Ἔννοια σου κ' ἐγὼ γνωρίζω τὴν διαγωγήν σου καλλίτερ' ἀφ' ὅσον νομίζεις. Πηγαίνεις μαζὶ μὲ τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἴσως μάλιστα συνωμοτεῖς ἐναντίον μου μὲ αὐτούς!

— Ἐγώ, Μεγαλειότατε;! ἀνέκραξεν ὁ Ἕκτωρ, συνάπτων τὰς χεῖρας ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισίᾳ.

— Μάλιστα, σεῖς! Ἢ νομίζετε ὅτι δέν σας βλέπουν αἰωνίως μαζί των; Τί ἐγυρεύατε χθὲς μὲ τὸν Δαγκέν, μ' ἕνα ἐπαναστάτην, μ' ἕνα δημοκρατικὸν ποὺ μ' ἐχθρεύεται καὶ μὲ μισεῖ; Εἶνε σχέσεις αὐταὶ ἄξιαι ἑνὸς Ἀκολούθου τοῦ Αὐτοκράτορος;

— Χθές; ἐψιθύρισε τὸ παιδίον.

— Μάλιστα, χθές! ἢ μήπως ἔχω ψευδεῖς πληροφορίας; Δὲν ἤσθε χθὲς μαζὶ μὲ τὸν Δαγκὲν καὶ δὲν συνωμιλεῖτε μαζὶ φιλικώτατα; Ἀρνεῖσθε τὴν μαρτυρίαν τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀτράντου;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος, ἐσκυμμένος ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ἐξήταζε κάποια ἔγγραφα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἕκτωρ δὲν εἶχε παρατηρήσῃ ἐξ ἀρχῆς, ἐπροχώρησε. Τὸ παιδίον ἀνεγνώρισε τὸν ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας.

Ὀλόκληρος ἡ σκηνὴ τῆς προτεραίας παρουσιάσθη τότε εἰς τὴν διάνοιάν του.

— Δὲν ἤσθε χθὲς τὸ ἀπόγευμα, εἰς τὰς ἕξ, εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου, μαζὶ μὲ τὸν κύριον, ἢ μᾶλλον μὲ τὸν πολίτην Δαγκέν, ὅπως θέλει νά τον λέγουν; ἠρώτησεν ὁ Φουσέ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ Αὐτοκράτορος; Δέν σας συναντοῦν πολὺ συχνὰ μαζί του;

— Πραγματικῶς, κύριε Δούξ, εἶπεν ὁ Ἕκτωρ· δὲν ἔχω κανένα λόγον νά το ἀρνηθῶ.

— Εἶνε αὐτοὶ φίλοι, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ ἐκλέξῃ νέος, ἔχων τὴν τιμὴν νὰ εἶνε Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος; Ὁ Δαγκὲν αὐτὸς δὲν ὁμιλεῖ αἰωνίως ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος; Δὲν ἐπικρίνει δημοσίᾳ ὅλας του τὰς πράξεις; Καὶ χθὲς ἀκόμη, δὲν ἐξύβρισε τὸν Αὐτοκράτορα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὑπουργοῦ του, ὑβρίσας με ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ ἀπειλήσας με διὰ τοῦ γρόνθου; Πῶς;

— Ὁ ἁμαξηλάτης σας, κύριε Δούξ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον ἐν ἀμηχανίᾳ προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσῃ τὸν φίλον του, ὁ ἁμαξηλάτης σας ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον καταπλακώσῃ, καὶ ὁ θυμός τὸν ἔκαμε νὰ εἴπῃ πράγματα, τὰ ὁποῖα.....

— Πράγματα, τὰ ὁποῖα — διέκοψεν ὁ Αὐτοκράτωρ ζωηρῶς — δὲν ἐπιτρέπω

νὰ λέγωνται οὔτε δι' ἐμέ, οὔτε διὰ τοὺς ὑπουργούς μου, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα πολὺ περισσότερον δὲν ἐπιτρέπω νὰ ζητοῦν δικαιολογίας!.. Οὐ δύναται τις δυσὶ κυρίοις δουλεύειν! οὔτε ἀνέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου ἄνθρωπον, αἱ πράξεις τοῦ ὁποίου θὰ μ' ἔκαμνον νὰ ὑποπτεύσω τὴν χρηστότητά του. Ἐκλέγετε τοὺς φίλους σας μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν μου! Συνδέεσθε διὰ φιλίας πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν νὰ ναναγνω-

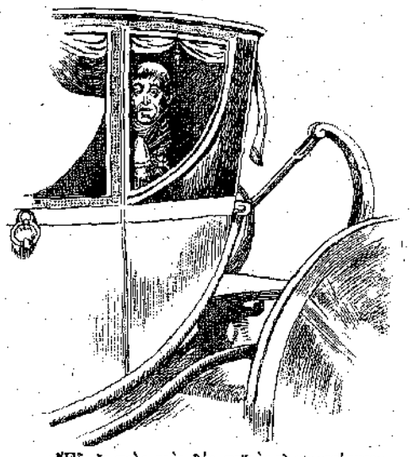

«Ἔδειξε πρὸς τοὺς δύο πεζοὺς τὸ γνωστότατον πρόσωπόν του». (Σελ. 98, στήλ. β').

ρίσουν τὰ δικαιώματά μου καὶ με θεωροῦν ὡς Ἄρπαγα! Εἶσθε ἐλεύθεροι! Πηγαίνετε! Δὲν εἶσθε πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Αὐτοκράτορος!

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυπουῆ*.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Τἀκουσε ὁ μικρὸς Παυλῆς
Πῶς θἀγωνιστοῦμε,
Πῶς κινάει στρατὸς πολύς,
Καὶ φωτιὰ θὰ δοῦμε,

Τὴ μαμᾶ του προσπαθεῖ
Νὰ τὴν καταπείσῃ
Νὰ τοῦ πάρῃ ἕνα σπαθὶ
Γιὰ νὰ πολεμήσῃ.

Ἡ μαμᾶ του, μιὰ χαρὰ
Τὶς δραχμὲς τοῦ δίνει,
Καὶ τοῦ λέει, καμιὰ φορὰ
Στρατηγὸς θὰ γίνῃ.

Τώρα ὅμως δὲν μπορεῖ
Σπάθα νὰ σηκώσῃ,
Κι' ἄλλον τρόπον κάλλιο ἂς βρῇ
Τὶς δραχμὲς νὰ δώσῃ.

Μιὰ καὶ δυό, κι' ὅλος χαρὰ
Ὁ μικρός μας τρέχει,
Καὶ στῆς Κρήτης τὰ μικρὰ
Τὶς δραχμὲς του βρέχει.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

— Ὤ! κύτταξ' ἐκεῖ, Ἀντώνη, τί ὡραῖες πασχαλιές!.. Μὰ τί ὡραῖες ποῦ εἶνε! Δὲν χορταίνω νά τες βλέπω...»

Καὶ ὁ Πέτρος ἵστατο ὡς ἐν ἐκστάσει, ἀποθαυμάζων τὸ ἀνθισμένον δενδρύλλιον, τὸ ὁποῖον ἀνέκυπτεν ὑπεράνω τοῦ παλαιοῦ τοίχου.

Ἦτο ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς Πέτρος διήρχετο τὸν Ἀπρίλιον εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἕως τότε εἶχε ζήσῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου δὲν ἔβλεπεν ἄνθη, παρὰ μόνον εἰς τὰ ἀνθοπωλεῖα. Καὶ σημειώσετε ὅτι δύο πράγματα ἀγαποῦσε προπαντὸς ὁ Πέτρος: τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἄνθη.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος, ὁ ἐξάδελφός του — μικρὸς ἀγρότης αὐτός, ἀνατραφεὶς εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ συνειθισμένος πλέον εἰς τὰ θαυμάσια τῆς ἀνθήσεως, τὰ ὁποῖα εἴλκυον τόσῳ τὸν Πέτρον· — ναί, εἶνε τὰ λουλούδια τῆς γρηᾶς, μὲ ἄλλους λόγους ἡ πασχαλιὲς τῆς κυρᾶ-Κώσταινας. Τόσῳ εὔμορφες δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἐδῶ.

— Νὰ εἶχα μερικὲς νὰ δώσω 'ςτὴ μαμμά, εἶπεν ὁ Πέτρος· ἀρά γε τὰς πωλεῖ;

— Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι. Αὐτή, παιδί μου, τὲς φυλάει σὰν τὰ μάτια της.

— Καὶ τί τες κάνει;

— Νά· μιὰ μέρα θὰ τες κόψῃ ὅλες καὶ τὸ δένδρο θὰ μείνῃ κατάγυμνο. Αὐτὸ κάμνει τακτικὰ κάθε χρόνο.

— Ἀλήθεια; Φαίνεται ὅτι θὰ στολίζῃ μὲ αὐτὲς τὸ σπίτι της ἢ θά τες χαρίζῃ σὲ κανένα φίλο της.

— Καθόλου! κανένας δὲν ξεύρει τί γίνονται τὰ λουλούδια τῆς γρηᾶς.

Μερικοὶ ἐδῶ 'ςτὸ χωριὸ λέγουν πῶς ἡ κυρὰ Κώσταινα εἶνε μάγισσα καὶ πῶς καίει τὲς πασχαλιές της εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ μαζεύει τὴν στάκτην των, ποὺ της χρειάζεται γιὰ τὰ μαγικά της.

— Τί λές! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, βλέπων μὲ ὄμμα περίλυπον τὰ ὡραῖα ἄνθη, τὰ ὁποῖα τοιαύτη οἰκτρὰ τύχη ἀνέμενε· τί λές; καίει αὐτὰ τὰ σπάνια λουλούδια; Ἄ, μὰ εἶνε φρικτόν! Δὲν ἔπρεπε νὰ την ἀφίνουν!

— Καὶ ποιὸς θὰ την ἐμποδίσῃ; Μήπως δὲν εἶνε κυρία τοῦ κήπου της;.. Ξεύρεις ὅμως τί συλλογίζομαι; Εἶνε καιρὸς τώρα ποῦ θέλω νά της παίξω ἕνα παιγνίδι τῆς κακῆς γρηᾶς. Ἔρχεσαι αὔριο τὴν ὥρα ποῦ θὰ λείπῃ, — γιατί ξεύρεις, πηγαίνει μόνης της καὶ βόσκει μιὰ γίδα ποῦ ἔχει, — νὰ σκαρφαλώσουμε 'ςτὸν τοῖχο, νά της κόψουμε ὅλες τὲς πασχαλιὲς καὶ νὰ γεμίσουμε μ' αὐτὲς τὸ σπίτι σου; Ἔ, τί λές;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ το κάμωμεν, εἶπεν ὁ Πέτρος. Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό... αὐτὸ εἶνε κλοπή.

— Κλοπή! δὲν βαρυέσαι! ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος. Σπουδαῖο πρᾶγμα, βλέπεις, καὶ ἡ πασχαλιές! Ὅπου κάμης βρίσκεις!.. Ἔπειτα ἐμεῖς θὰ της πάρουμε, γιὰ νὰ τες σώσουμε ἀπὸ τὸ κάψιμο. Ἀφίνω δὰ ποῦ ἡ μητέρα σου θὰ χαρῇ πολύ, ὅταν θὰ της πᾶμε τόσῳ ὡραῖα λουλούδια.

Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ ἔπεισαν τὸν Πέτρον καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἀπεφασίσθη.

Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὰς δύο, ὁ Πέτρος ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς τὴν μητέρα του ποῦ πηγαίνει· ἡ συνείδησίς του δὲν ἦτο ἐντελῶς ἥσυχος. Ἡ μητέρα του ἐν τούτοις τῷ ἐπέτρεπε τὰς ἀγροτικὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς μαζὶ μὲ τὸν ἐξάδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο μεγαλήτερός του κατὰ δύο ἔτη· ὁ Πέτρος ἦτο μόλις δεκαετής, ἀλλ' ἦτο πολὺ φρόνιμος καὶ πολὺ εὐπειθής. Εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ δὲν ἤθελε νὰ λυπῇ κανένα. Διὰ τοῦτο προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ἡ πρᾶξις τὴν ὁποίαν ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ ἦτο καλή, ὡς σωτηρία τῶν ὡραίων ἐκείνων ἀνθέων ἀπὸ τὰ σκληρὰ χέρια τῆς γρηᾶς. Ὅλην τὴν νύκτα τὰ ἔβλεπεν εἰς τὸν ὕπνον του, ὡραῖα, δρο-

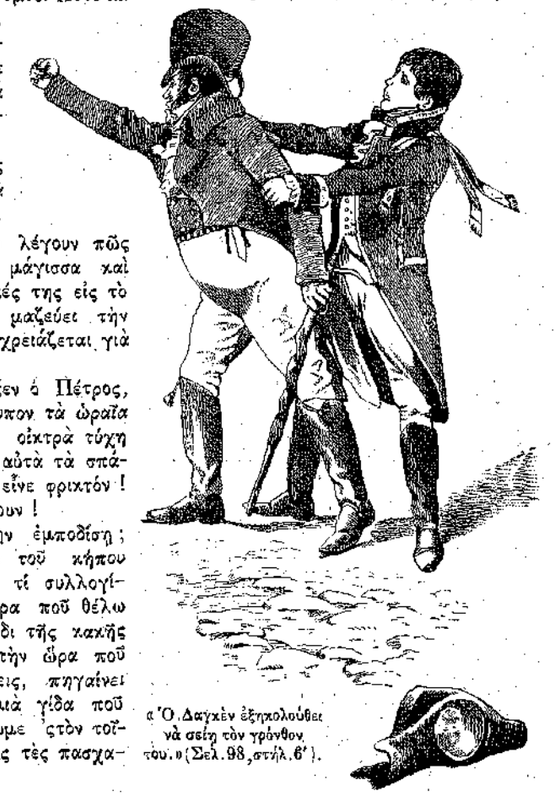

«Ὁ Δαγκὲν ἐξηκολούθει νὰ σείῃ τὸν γρόνθον του.» (Σελ. 98, στήλ. 6').

σερά, εὐώδη, νὰ ρίπτωνται ἀμειλίκτως εἰς τὴν πυρὰν τῆς μαγίσσης.

Ὁ Ἀντώνιος ἐπῆρε μαζί του ἕνα κάνιστρον, ἓν μαχαίριον καὶ μίαν ράβδον κυρτὴν εἰς τὴν ἄκραν, διὰ νὰ τραβήξῃ τοὺς ὑψηλοτέρους κλώνους. Μὲ τὰ ἐφόδια αὐτά, σείων μὲ θάρρος τὴν ράβδον του, ἐφαίνετο ὡς νὰ μετέβαινε πρὸς κατάκτησιν κανενὸς θησαυροῦ. Ὁ Πέτρος τὸν ἠκολούθει.

Ἔφθασαν τελοσπάντων εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς κυρὰ-Κώσταινας, — πτωχὸν καὶ σχεδὸν ἠρειπωμένον οἰκίσκον, μακρὰν τοῦ χωρίου, εἰς τὴν ἄκραν ἐρήμου ὁδοῦ. Μικρὸν κηπάριον τὸν περιέβαλλε· ἡ γραῖα ἐκαλλιέργει μόνη της τὰ λαχανικὰ καὶ ἀπέζη ἀπὸ τὸ μικρὸν εἰσόδημά των, εἰς τὸ ὁποῖον προσετίθεντο καὶ τὰ ὀλίγα λεπτά, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζε πωλοῦσα τὸ γάλα τῆς γίδας της. Δύο μόνον δένδρα ὑπῆρχον εἰς τὸν κῆπον: ἡ πασχαλιὰ καὶ μία κερασιά, τῆς ὁποίας ἡ γραῖα ἐπώλει ὁμοίως τοὺς καρπούς· πρὸς τὸ παρὸν ὅμως εἶχε μόνον ἄνθη λευκά, τὰ ὁποῖα ἀργότερα θὰ μετεβάλλοντο εἰς ὡραῖα κεράσια.

Τὰ δύο παιδιά, ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθησαν ὅτι κανεὶς δὲν τα ἔβλεπεν, ἀνερριχήθησαν εἰς τὸν τοῖχον, ἐπήδησαν μέσα εἰς τὸν κῆπον καὶ ἤρχισαν νὰ κόπτουν τὰ ἄνθη τῆς πασχαλιᾶς. Δειλὸς κατ' ἀρχὰς ὁ Πέτρος, ἐνεθαρρύνθη ἀπὸ τὴν τόλμην τοῦ ἐξαδέλφου του. Εἰς διάστημα δέκα μόλις λεπτῶν τὸ δενδρύλλιον ἀπεγυμνώθη καὶ τὰ λαμπρά του ἄνθη ἀπέκειντο κατὰ γῆς.

Ὁ Πέτρος τὰ συνέλεξε προσεκτικῶς καὶ τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ κάνιστρον, τὸ ὁποῖον ἔγεινε κομψότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον. Τὸ ἐπῆραν καὶ ἔφυγαν μὲ χαράν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΒΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

8 Μαρτίου.

Σ ΗΜΕΡΙΑ· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας δώδεκα, καὶ ἡ νὺξ ἄλλας τόσας. Τί ὡραία αὐτὴ ἡ ἰσότης! Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι, ἐνῷ ἡ τακτικὴ καὶ κανονικὴ αὐτὴ ἐποχὴ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τὰ μέρη μας, παρὰ δι' ὀλίγας ἡμέρας τὸν Σεπτέμβριον, ὑπάρχουν ἄλλαι χῶραι εὐτυχεῖς, εἰς τὰς ὁποίας βασιλεύει αἰωνία ἡ Ἰσημερία! Δὲν ἠξεύρω τί φρονοῦν οἱ ἀγαπῶντες τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἀνωμαλίαν· ἀλλ' ἂν μ' ἐρωτοῦσε κανεὶς εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ κατοικῶ, θὰ παντοῦσα: ἐκεῖ ὅπου ἡ ἡμέρα εἶνε ἴση μὲ τὴν νύκτα διαρκῶς, ὅπως ἐδῶ τὸν Μάρτιον καὶ τὸν Σεπτέμβριον. Ἐκεῖ βέβαια θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἔχῃ πολὺ περισσοτέραν τάξιν καὶ ἀκρίβειαν εἰς τὴν ζωήν του· θὰ ἤξευρε πότε νὰ ἐξυπνᾷ, πότε νὰ κοιμᾶται, πότε νὰ τρώγῃ, πότε νὰ ἐργάζεται, πότε νὰ παύεται... Ὁ ἄλλοτε Αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας Δὸν Πέτρος, ὁ μέγας ἐκεῖνος Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλοψυχία, ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ μόρφωσις, ἠμιλλῶντο πρὸς τὴν φιλοπονίαν του, ἔζη τὴν πλέον τακτικὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, ἠγείρετο δὲ πάντοτε τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν. Ἔζη εἰς τὴν εὐτυχῆ χώραν τῆς Ἰσημερίας· ἄλλως ἀμφιβάλλω ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ διατηρῇ τὴν παροιμιώδη του τάξιν. Ἐδῶ παραδείγματος χάριν εἰς τὰς ἓξ τὸν χειμῶνα εἶνε ἀκόμη νύξ· ἀπὸ τὰς τέσσαρας πολλάκις ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀπτωμεν φῶς· ὑπάρχουν ἡμέραι βραχύταται, τὰς ὁποίας μόλις ἐννοοῦμεν, — ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: τοῦ σαραντημέρου ἡ μέρα — καλημέρα καλησπέρα — καὶ ἄλλαι πάλιν μακρότατται, κατὰ τὰς ὁποίας βαρυνόμεθα τὸν ἥλιον καὶ τὸ φῶς... Ποῦ τάξις, μέσα εἰς τοιαύτην ἀταξίαν!

Ἂς παρηγορούμεθα ὅμως. Ὑπάρχουν μέρη εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἀκαταστασία αὐτὴ εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα — τί λέγω; ἀσυγκρίτως μεγαλητέρα. Καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος τώρα παραπονοῦμαι, λησμονῶ ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὁποῖοι βλέπουν ἡμέρας καὶ νύκτας τριῶν καὶ τεσσάρων καὶ πέντε καὶ ἓξ ὁλοκλήρων μηνῶν!..

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος δὲν εἶνε διανεμημένα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς μετὰ δικαιοσύνης. Ἡ δὲ ἀδικία αὕτη, ἡ ἀκαταστασία τῆς διαρκείας τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἄξων τῆς γῆς δὲν εἶνε κάθετος ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ μεσημβρινοῦ, ἀλλὰ πλάγιος, κατὰ γωνίαν 23 1/2 μοιρῶν. Ἂν ἡ γωνία αὐτὴ ἦτο ὀρθή, ἂν ὁ ἄξων μας ἦτο κάθετος, τότε παντοῦ θὰ ἐβασίλευεν ἰσημερία. Τί περίεργα πράγματα, ἀλλὰ καὶ τί ἀκατανόητα!...

—

Δεύτερον.

Ἀπὸ σήμερον εἰσερχόμεθα ἐπισήμως εἰς τὴν Ἄνοιξιν. Ἀλλὰ τί ἀκατάστατος ἡμέρα! Ζέστη, κρύον, ἥλιος, νέφη, βροχή, ἄνεμος, βορρᾶς, νότος, ὅλα μαζί... Κάθε ἄλλο παρὰ ἀνοιξιάτικη ἡμέρα! Νομίζει κανεὶς ὅτι ὅλα τὰ στοιχεῖα ἠθέλησαν νὰ ἑορτάσουν τρελὰ τὴν εἴσοδον τῆς Ἀνοίξεως καὶ καθὲν ἔκαμε τὸ μέρος του, ὅπως ἤξευρε καὶ ὅπως ἐννοοῦσεν. Ἐκ τούτου ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀστασία τοῦ καιροῦ ἡ προσημαίνουσα, κατὰ τοὺς μετεωρολόγους, τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὡραίων ἡμερῶν.

Ἀλλὰ δὲν εἶδα ἀκόμη οὔτε μίαν χελιδόνα... Καὶ πῶς ἀνυπομονῶ!

—

12 Μαρτίου.

Ἕνα παιδάκι δέκα ἐτῶν — ὄχι περισσότερον, — ἔβοσκεν εἰς ἕνα καταπράσινον λειβάδι τὰ κάτασπρα πρόβατά του. Ἔξαφνα ἀκούει ἀπὸ μακρόθεν ἕνα ἰσχυρὸν συριγμὸν καὶ βλέπει εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανὸν μικρὸν νέφος καπνοῦ λευκοφαίου... Ἔρχεται ἡ ἀμαξοστοιχία.

Περίεργος ὡς πάντοτε ὁ μικρὸς βοσκὸς ἀφίνει τὰ πρόβατά του καὶ τρέχει νὰ την προϋπαντήσῃ. Τοῦ ἀρέσει πάντοτε νὰ πλησιάζῃ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν καὶ νὰ βλέπῃ τὴν διερχομένην ἀμαξοστοιχίαν μὲ τὸν ποικίλον της κόσμον, μὲ τὸ ἰσχυρόν της ἄσθμα καὶ μὲ τὴν ἀστραπιαίαν της ταχύτητα...

Ἀλλὰ σήμερον ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ φαίνεται ἀκόμη πλέον θαυμαστή. Εἶνε στολισμένη μὲ σημαίας κυανολεύκους καὶ ἔχει τόσον κόσμον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι στέκονται καὶ εἰς τοὺς ἐξώστας της καὶ εἰς τὰς κλίμακας. Καὶ ὅλη ἡ ἀνθρωπίνη ἐκείνη μάζα ζητωκραυγάζει, κινεῖται, ἐνθουσιάζεται καὶ ἐνθουσιάζει...

Ἡ ἀμαξοστοιχία μεταφέρει ἐφέδρους.

Ὁ μικρὸς βοσκὸς δὲν εἶνε μόνον περίεργος, ἀλλὰ καὶ φιλόπατρις καὶ ἐνθουσιώδης. Τρέχει λοιπὸν μὲ ἀκατάσχετον ὁρμὴν πρὸς τὴν ἐρχομένην ὁλοταχῶς ἀμαξοστοιχίαν, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ χαιρετίσῃ, καὶ νὰ φιλήσῃ εἰ δυνατὸν τοὺς στρατιώτας ἐκείνους, τοὺς ἀπερχομένους διὰ νὰ ποθάνουν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ καθὼς τρέχει ζητωκραυγάζων καὶ ὁρμᾷ νὰ ναυβῇ ἀκράτητος εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν, οἱ πόδες του περιπλέκονται, παρασύρονται, καὶ ὁ μικρὸς βοσκὸς πίπτει, πληγωμένος καὶ αἱμόφυρτος...

Τὸν μετέφεραν εἰς τὸν Βῶλον, εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον. Καὶ οἱ ἰατροὶ ἐπεριποιήθησαν τὰ τραύματα τοῦ πρώτου ἐκεῖ πληγωθέντος διὰ τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς πατρίδος, — ἑνὸς παιδίου δεκαετοῦς. Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν ἐνθουσιώδη μικρόν! —

15 Μαρτίου.

Σήμερον ποῦ ἔγεινεν ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως καὶ ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, — ἄλλως τε ἡ εὐφυΐα του μὲ κάμνει νὰ το ἐνθυμοῦμαι συχνά, — ἂς γράψω ἐδῶ τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἔδωκεν εἰς μίαν ἐρώτησιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν:

— Τί ὄνομα θὰ ἐλαμβάνατε, ἂν ἡ ἐκλογὴ ἀφίνετο εἰς ὑμᾶς;

— Οὐά... οὐά... (ὅταν μ' ἐβάπτιζαν, τόσον μόνον ἤξευρα νὰ εἴπω).

***

Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, τὸ χειρότερον χέρι τοῦ κόσμου εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει ὅταν πρόκειται νὰ λάβῃ καὶ κλείει ὅταν πρόκειται νὰ δώσῃ. Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἡ πρὸς ἡμᾶς διαγωγὴ τῶν ἄλλων εἶνε ἡ Ἠχὼ τῆς ἰδικῆς μας πρὸς ἐκείνους.

Ἡ καλλονὴ τῆς Ἀττικῆς Ἡμέρας μόνον πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς Ἀττικῆς Νυκτὸς ἀμιλλᾶται.

Ἂν ὑπῆρχε Λευκὴ Δορκάς, στοχάζομαι ὅτι θὰ ἦτο πολύ... Ὡραία Δορκάς.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια τῆς Σελ. 76)

ΙΒ'.

«Ἡ ὡραία ἐκείνη ἄνοιξις, ἡ ὁποία μ' εὐχαριστοῦσε τόσον πολύ, μοῦ ἐπροξένησε καὶ μίαν ἄλλην λύπην — ἀλλ' ὄχι ἐξ αἰτίας μου αὐτὴν τὴν φορά.

«Οἱ πελαργοὶ ἐπέστρεψαν σχεδὸν μαζὶ μὲ τὰς χελιδόνας. Ξεύρεις ὅτι οἱ πελαργοί, ὅταν ἐπιστρέφουν, φέρουν εἰς τὸ ράμφος των μωρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα χαρίζουν εἰς τὰς μητέρας. (Ἔτσι λέγουν τοὐλάχιστον καὶ αὐτὸ πιστεύουν τὰ παιδιὰ ἐδῶ εἰς τὴν Γερμανίαν). Οἱ πελαργοὶ λοιπὸν ἔφεραν κ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος πολλὰ μωρὰ καὶ τα ἐμοίρασαν εἰς ὅλον τὸ Βάδεν. Ἔδωσαν ἕνα καὶ εἰς τὴν κυρίαν Μίλχ καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῇς τὴν χαράν της! Κ' ἐγὼ θὰ ἐχαιρόμην πολύ, ἂν οἱ ἴδιοι πελαργοὶ δὲν ἐχάριζαν καὶ εἰς τὴν μητέρα μου ἕνα μωρὸ κατσικάκι, κάτασπρον ὅπως ἐγώ... Τὰ βρωμόπουλα! Τί ἀνακατεύονται αὐτὰ 'ςτὲς δουλιές μας; Ποτὲ μου δὲν τ' ἀγαποῦσα τὰ ἄσχημα αὐτὰ πουλιά, μὲ τὸ μεγάλον, τὸ ἀτελείωτον ράμφος. Ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ ἐμίσησα πολὺ περισσότερον καὶ θά τα ἐσκότωνα ὅλα εὐχαρίστως μὲ τὰ κεράτά μου...

«Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου τὰ κρύφιά μου αἰσθήματα, ἀπησχολημένη τώρα καθολοκληρίαν μὲ τὸ νεογέννητον, ἐφρόντιζε κατ' ἀνάγκην ὀλιγώτερον δι' ἐμέ. Μοῦ ἔλεγεν ὅτι τώρα πειὰ ἐμεγάλωσα, ὅτι ἠμποροῦσα νὰ κάμνω τὸ κάθε τι μόνη μου, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶμαι λογική, νὰ φέρωμαι ὡς καλὴ ἀδελφὴ καὶ νὰ την βοηθῶ διὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ ἀδελφάκι μου. Ἀλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἡ μητέρα μου δὲν μ' ἀγαποῦσε πλέον καὶ ἤμουν πολὺ δυστυχής...

«Εὐτυχῶς οἱ πελάται τῆς κυρίας Μίλχ ἐπανῆλθον μὲ τὴν ἄνοιξιν κ' ἔβλεπα πάλιν τακτικὰ τοὺς μικρούς μου φίλους Φρὶτς καὶ Μίνναν. Ἀγαποῦσα πρὸ πάντων τὸν Φρὶτς καὶ μ' ἀγαποῦσεν. Ἡ φιλία μας ἤρχισεν ἀπὸ ἓν πρίξιμον τοῦ μετώπου δι' ἐκεῖνον καὶ ἀπὸ ἓν γερὸν ξυλοκόπημα δι' ἐμέ· φαίνεται ὅμως ὅτι αἱ φιλίαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν κάπως ἀνώμαλον ἀρχήν, δὲν εἶνε αἱ χειρότεραι. Μ' ἔκραζεν «ὁμογάλακτον ἀδελφήν του», διὰ τὸ ὁποῖον ἐγελοῦσαν πολὺ ἡ ἄλλη του ἀδελφὴ καὶ ἡ μάμμη του. Ἐγὼ δὲ πάλιν ἔκαμνα ὅ,τι ἤθελε· συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ μου μάθῃ ἕνα σωρὸ παιγνίδια, παραδείγματος χάριν νὰ στέκωμαι ὀρθία μὲ τὰ δύο ποδάρια, νὰ περνῶ ἀπὸ ἕνα στεφάνι, νὰ πηδῶ μὲ τὸ σχοινάκι, κτλ. Τὰ ἔκαμνα ὅλα εὔκολα, ἔπειτα διεσκέδαζα πολύ, καὶ μὲ τὰ παιγνίδια ἐξεχνοῦσα κάπως τὴν λύπην μου. Ἡ μητέρα μου, ἀπησχολημένη μὲ τὸ ἀδελφάκι, δὲν ἐπλησίαζε σχεδὸν διόλου τὰ τραπέζια.

«Μετ' ὀλίγον ἀπέκτησα μεγάλην δεξιότητα εἰς τὰ παιγνίδια, καὶ ὅταν ὁ Φρὶτς μ' ἐγύμναζεν, ἐσχηματίζετο γύρω μας κύκλος ἀπὸ παιδιὰ καὶ ἀπὸ μεγάλους. Οἱ διαβάται ἐσταματοῦσαν διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν παράστασιν. Ἡ κυρία Μίλχ, μὲ τὸ μωρὸ εἰς τὴν ἀγκαλιά, ἤρχετο κ' ἐκείνη καὶ ἐθαύμαζε τὴν ἱκανότητά μου. Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐχειροκροτοῦσαν. Ὁ Φρὶτς ὑπερηφανεύετο πολὺ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς διδασκαλίας του κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Ὅλοι αὐτοὶ μ' ἐκύτταζαν μ' ἔκφρασιν συμπαθείας. (Σελ. 102, στήλ. α'.)

«Εἰς τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἦλθαν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἐπιδεικνύουν εἰς τὸ πλῆθος διάφορα ἀξιοπερίεργα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦλθε καὶ ἓν θέατρον ἀπὸ γίδες καὶ σκύλους γυμνασμένους. Ἐπῆγε καὶ ἡ κυρία Μίλχ, ἀλλ' αἱ γίδαι αὐτοῦ τοῦ θεάτρου δὲν τῆς ἐφάνησαν τόσον γυμνασμέναι, ὅσον ἐγώ. Τὸ εἶπεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θιάσου καὶ αὐτὸς ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ με ἴδῃ. Ἡ κυρία Μίλχ τὸν ἔφερε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι. Ἦτο ἕνας ἄνθρωπος μὲ χαλκόχρουν πρόσωπον, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μὲ μάτια ποῦ ἔλαμπαν σχεδὸν ὅσον καὶ τὰ μάτια τοῦ λύκου. Παράξενη ἦταν καὶ ἡ ἐνδυμασία του· ἐφοροῦσε γελέκι μπλὲ καὶ ζώνην πλατειὰν κόκκινην. Τέλος πάντων μοῦ ἐφάνη ἀσχήμοτατος. Ἅμα τὸν εἶδα ἠθέλησα νὰ φύγω· ἀλλὰ δὲν με ἄφησαν· ἀπεναντίας μὲ ἠνάγκασαν νὰ κάμω ὅσα παιγνίδια ἤξευρα ἐμπρός του. Ἐκεῖνος κατεγοητεύθη καὶ ἐφώναζε χειροκροτῶν δυνατά: «Μπράβο! μπράβο! μπραβίσιμο! μπίς! μπίς!» Τὸ μπὶς ἐσήμαινε ὅτι ἔπρεπε νὰ το ξαναπάμω· ἐξανάρχιζα λοιπὸν τὰ παιγνίδια, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅλη τὴν ὥρα: «Γκρατζιὸζα καπρίνα! Μπελλίσσιμα καπρίνα! Καπρίνα μία; Καπρίνα ντέλ μίο κουόρε; Πὲρ Μπάκκο! κουέστα καπρίνα ἐοὔνα στέλλα! οὔνα ντίβα!» καὶ ἕνα σωρὸ τέτοια. Ἂν καὶ τα ἔλεγεν ἰταλικά, τὰ ἐννοοῦσα πολὺ καλά. Εἰς κάθε γλῶσσα ἐννοεῖ κανεὶς τὰ φιλοφρονήματα καὶ τὰς κολακείας...

«Τέλος πάντων μ' ἐπαινοῦσε τόσῳ πολύ, ὥστε ἄρχισα νὰ τον εὑρίσκω ὀλιγώτερον ἄσχημον.

«Ἐπέμενε καὶ καλὰ νὰ μ' ἀγοράσῃ. Ἡ κυρία Μίλχ ὅμως ἔλεγεν ὄχι. Ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα πουγγί, γεμάτον τάλληρα καὶ ἄρχισε νὰ ρίπτῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε. Ἡ κυρία Μίλχ ἔλεγεν ὄχι· ἕξ, ἑπτά, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα... Ἡ κυρία Μίλχ πάλιν ὄχι! Ἔλεγεν ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ μ' ἀποχωρισθῇ, ὅτι μ' ἀγαποῦσε πολύ, καὶ δὲν θὰ μ' ἔδιδε χρυσῇ νὰ την ἔκαμναν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δυσηρεστήθη πολὺ· ἐμάζευσε γρήγορα-γρήγορα τὰ τάλληρά του καὶ ἔφυγε, μουρμουρίζων κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί...

«Ἐγὼ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ ἡ κυρία Μίλχ δὲν ἠθέλησε νὰ με πωλήσῃ εἰς τὸν χαλκοχρουν ἐκεῖνον ξένον, καὶ πολὺ ὑπερήφανη ποῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ μ' ἔδινε καὶ χρυσῇ νὰ την ἔκαμναν. Ἐν τούτοις τὸ βράδυ, ὅταν ἐπήγαμεν νὰ κοιμηθῶμεν, ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι ὅτι δὲν θὰ ἦτο καθόλου ἄσχημον νὰ γίνω ἔνδοξος γίδα, καὶ νὰ ἐκτελῶ τὰ παιγνίδια μου μπρὸς εἰς κόσμον πολύν, πολύν, νὰ με χειροκροτοῦν ὅλοι καὶ νὰ μου φωνάζουν: «Μπράβο! μπραβίσιμο! μπίς! μπίς!» Ἤθελα ὅμως νὰ ἔχω κύριον τὸν Φρὶτς, τὸν ἀγαπητόν μου, καὶ ὄχι τὸν ἄσχημον ἐκεῖνον ἄνθρωπον μὲ τὴν κόκκινην ζώνην...

«Ἀπεκοιμήθην καὶ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου, ὅτι ἐξαναγύρισεν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔλεγεν εἰς τὴν κυρίαν Μίλχ: «Θέλω τὴν γίδα σου! τὴν θέλω! Τὴν χρειάζομαι καὶ θὰ την πάρω». Ἐξαφνα ἐξύπνησα. Δὲν ἤμουν πλέον εἰς τὸ κρεββάτι μου. Μὲ εἶχαν σκεπασμένη μ' ἕνα ροῦχον, τὸ ὁποῖον δὲν με ἄφινε νὰ-

ναπνεύσω· καὶ κάτι τι σὰν χέρι μ' ἔσφιγγε δυνατά. Ἡ μητέρα μου καὶ τὸ ἀδελφάκι μου ἐβέλαζαν μὲ ἀπελπισίαν μεγάλην· ἡ ἀγελάδες ἐμούγγριζαν, ἡ κυρία Μίλχ καὶ τὰ παιδιά της ἐφώναζαν. Ὕστερα ἠκούσθη ἕνας πυροβολισμός. Ἐκεῖνος ποῦ μ' ἐκρατοῦσε μὲ ἄφησεν ἀποτόμως καὶ ἔπεσα κατὰ γῆς. Ἐνόμισα ὅτι μ' ἐσκότωσαν.

«Μοῦ ἔβγαλαν ἀμέσως τὸ ροῦχον ποῦ μ' ἔπνιγεν· ἦτο ἕνα μεγάλο σακοῦλι. Εἶδα φῶτα εἰς τὸν σταῦλον καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειαν, ἀκόμη καὶ τὸν κύριον Μίλχ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Ὅλοι αὐτοὶ μ' ἐκύτταζαν μ' ἔκφρασιν συμπαθείας. Ἡ μητέρα μ' ἔγλυφε καὶ εἶδα πάλιν πόσον μ' ἀγαποῦσε... Ἔκλαιγα καὶ ἐφώναζα: «Μητέρα! Μητέρα! ἀπέθανα!» Ναὶ μὲν εἶχα κάπως αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἀλλὰ τὸ ἔλεγα περισσότερον διὰ νὰ ἐξασκολουθοῦν νά με χαϊδεύουν.

«Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία εἶχε συγκινηθῆ πάρα πολύ, ἔκλαιε καὶ ἐγελοῦσε συγχρόνως. Μοῦ ἔλεγε· δὲ νὰ μὴ φοβοῦμαι καὶ δὲν ἀπέθανα! ἡ πεθαμένες γίδες δὲν κάμνουν τόσον θόρυβον, ἀφ' οὗ δὲ ἠμποροῦσα νὰ ὁμιλῶ καὶ νὰ φωνάζω, ἐσήμαινεν ὅτι ἤμουν ζωντανή.

«Ἐπὶ τέλους ἔμαθα τί συνέβη. Ὁ σαλτιμπάγκος ἐκεῖνος εἶχεν ἔμβῃ εἰς τὸν σταῦλόν μας διὰ νά με κλέψῃ. Ἡ μητέρες ἔχουν πολὺ δυνατὸν αὐτί, καὶ μολονότι ὁ κλέπτης ἐμβῆκε σιγὰ - σιγά, χωρὶς νὰ κάμῃ διόλου κρότον, ἡ μητέρα μου ἐξύπνησε καὶ μὲ τὰς φωνάς της ἐξύπνησεν ὅλον τὸν σταῦλον καὶ ὅλον τὸ σπίτι. Ὁ κύριος Μίλχ ἐτράβηξε τὸ πιστόλι καὶ ὁ κλέπτης, τρομαγμένος, μ' ἔρριψε κάτω κ' ἔφυγε... Ἀπὸ τὴν βίαν του μάλιστα ἄρησε τὸ καπέλον του καὶ τὸ κλεπτοφάναρόν του. Ἡ κυρία Μίλχ ἠμποροῦσε νά τα παρουσιάσῃ αὐτὰ εἰς τὴν αστυνομίαν, νά τον καταγγείλῃ καὶ νά τον βάλουν φυλακή. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν χαράν της ποῦ μ' ἔσωσε, ἐπροτίμησε νὰφήσῃ τὸν κλέπτην ἀκαταδίωκτον. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ χαλκόχρους ἄνθρωπος ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Βάδεν μὲ τὰς γίδας του καὶ μὲ τοὺς σκύλους του. Ἔφυγεν ἐπίσης καὶ ὁ κύριος Μίλχ, πολὺ χαρούμενος αὐτὴν τὴν φοράν, διότι ἡ γυναῖκά του μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ ἔδωσεν ὅσα χρήματα τῆς ἐζήτησε. Βλέπεις, ἀπὸ τὴν χαράν της ἡ κυρία Μίλχ ἔγεινεν ὄχι μόνον εὐσπλαγχνική, ἀλλὰ καὶ γενναιόδωρος.

«Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἔκαμε τὄνομά μου γνωστὸν εἰς ὅλον τὸ Βάδεν καὶ διὰ πολλὰς ἡμέρας ἤρχοντο ἄνθρωποι περίεργοι νὰ ἰδοῦν αὐτὴν τὴν Ἀσπρούλαν, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλαπῇ ἀπὸ ἕνα σαλτιμπάγκον!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΙΟΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου νά μου γράψῃ: «Ἀπ' ὅλα τὰ ἐφετεινὰ ψευδώνυμα, μοῦ ἤρεσε καλλίτερα τὸ Τρεχαγυρευόψυλος». Τὴν γνώμην ταύτην τὴν ἐδημοσίευσα διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος, καὶ ἔκτοτε ὅλοι σχεδὸν οἱ φίλοι μου καὶ αἱ φίλαι μου ἐθεώρησαν καθῆκόν των νά μου γράψουν ποῖον ἢ ποῖα ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα προτιμοῦν.

Ἐσκέφθην λοιπὸν νὰ συστηματοποιήσω τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ προκαλέσω ἕνα δημοψήφισμα, μίαν ψηφοφορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ φίλοι μου καὶ νά μου εἰποῦν ἐπισήμως πλέον τὴν γνώμην των.

Λοιπόν, ἡ ἐρώτησις τίθεται ὡς ἑξῆς:

«Ποῖον ψευδώνυμον, ἐξ ὅσων ἐφάνησαν εἰς τὴν «Διάπλασιν» μέχρι τοῦ φυλλαδίου τῆς 22 Μαρτίου 1897 συμπεριλαμβανομένου, σᾶς ἤρεσε περισσότερον;»

Ἐννοεῖται ὅτι πολὺ παλαιὰ ψευδώνυμα, μὴ φαινόμενα πλέον εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ παρόντος ἢ τοὐλάχιστον τοῦ παρελθόντος ἔτους, δὲν πρέπει νὰ ἐκλεχθοῦν, διότι πιθανὸν οἱ κάτοχοί των νὰ μὴ εἶνε πλέον συνδρομηταί μου.

Οἱ συνδρομηταί μου καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν μου δικαιοῦνται νἀπαντήσουν ὅλοι καὶ ὅλαι εἰς τὴν ἐρώτησίν ταύτην, ἕκαστος διὰ χωριστοῦ ψηφοδελτίου.

Τὸ ψηφοδέλτιον πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ταχυδρομικοῦ δελταρίου (14×8/ ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου) καὶ τὸν τύπον τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου ὑποδείγματος.

Ἕκαστος δικαιοῦται νὰ στείλῃ ἓν μόνον ψηφοδέλτιον καὶ νὰ ψηφίσῃ ἓν μόνον ψευδώνυμον. Ψηφοδέλτια μὲ περισσότερα ψευδώνυμα δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Ἐπίσης δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει καὶ ψηφοδέλτια ἀνυπόγραφα.

Δέχομαι ψηφοδέλτια μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου 1897.

Κατόπιν θὰ γείνῃ ἡ διαλογή, τἀποτελέσματα τῆς ὁποίας θὰ δημοσιευθοῦν διὰ τῆς «Διαπλάσεως». Τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ τὰς περισσοτέρας ψῆφους θὰ βραβευθῇ, ἀνακηρυσσόμενον ὡς τὸ κάλλιστον, ὁ δὲ κάτοχός του θὰ λάβῃ ἕνα τόμον τῆς δευτέρας περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» κατ' ἐκλογήν του καὶ θὰ τύχῃ τῆς τιμῆς νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών του ἐν τῇ «Διαπλάσει» ἐὰν μοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του.

Θὰ δημοσιευθῶσιν ἐπίσης κατὰ σειρὰν καὶ τὰ ἄλλα ψευδώνυμα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἕκαστον. Κατὰ τάξιν δὲ πλειοψηφίας θἀπονεμηθῶσι Β' Βραβεῖον, Γ' Βραβεῖον, Α' Ἔπαινος, Β' Ἔπαινος, Γ' Ἔπαινος καὶ Εὔφημος Μνεία.

Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας, τὰ ἰσοψηφοῦντα ψευδώνυμα θὰ λαμβάνωσι τὸ αὐτὸ Βραβεῖον ἢ τὸν αὐτὸν Ἔπαινον, ἐκτὸς τοῦ πρώτου Βραβείου, διὰ τὸ ὁποῖον, ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας, θὰ γίνεται νέα ἐκλογή, μεταξὺ τῶν δύο ἢ περισσοτέρων ἰσοψηφούντων ψευδωνύμων.

Ἐκτὸς τούτου εἰς ὅλους ὅσοι θὰ ἔχουν ψηφίσῃ τὸ βραβευθησόμενον ψευδώνυμον, θἀπονεμηθῇ ὡς δῶρον ἀνὰ ἓν τομίδιον Παιδικοῦ Πνεύματος, ἀμειβομένης οὕτω τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς κρίσεως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ εὕρῃ ἕκαστος τὸ εἰς περισσοτέρους ἀρέσκον ψευδώνυμον.

Οἱ μικροί μου φίλοι δὲν πιστεύω νὰ ἔχουν κανὲν παράπονον! Διὰ πρώτην φορὰν τοῖς δίδεται ἀφορμὴ νὰ ἐξασκήσουν τὸ ἱερὸν δικαίωμα τῆς ψήφου. Μόνον διὰ τὰ κοράσια ἡ πρώτη αὕτη φορὰ θὰ εἶνε ἴσως καὶ ἡ τελευταία, διότι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ψῆφον... εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον εἶνε μικραὶ καὶ συνδρομήτριαι τῆς «Διαπλάσεως».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ὑπόδειγμα ψηφοδελτίου.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

(Ὄνομα καὶ Ἐπώνυμον ἐκλογέως) . . . . . .

(Ψευδώνυμον ἐκλογέως [ἐὰν ἔχῃ]) . . . . . .

(Τόπος διαμονῆς καὶ χρονολογία): Ἐν . . . . . .

Ἐκ τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» δημοσιευθέντων ψευδωνύμων, μοῦ ἤρεσε περισσότερον τὸ ψευδώνυμον . . . . . .

(Ὑπογραφή) . . . . . .

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κωστάκης: — Τί θὰ 'πῇ, Νῖκο, *ἡμίονος*;
Νῖκος: — Νά, μισὸς ὄνος.
Κωστάκης: — Ὥστε ἔχει δύο ποδάρια.
Νῖκος: — Ναί· σὰν καὶ σένα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Ματαράγκα

***

Εἰς τὰς Ἐξετάσεις:

Ὁ *Καθηγητής*: — Ἀπὸ τί εἶνε ἁλμυρὰ τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης;

Ὁ *Μαθητής* [μετά τινα σκέψιν]. Ἀπὸ τὰ παστὰ ψάρια, κύριε καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδερίνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΕΡΩΤΗΣΙΣ διὰ τὴν Δ' Κυριακὴν εἶνε ἡ ἑξῆς: *«Ἄρ' ἐπρόκειτο νὰ κάμετε ὃν ταξειδιον χάριν διασκεδάσεως, μὲ τί θὰ ἐταξειδεύατε κατὰ προτίμησιν; Μὲ ἄλλους λόγους τί μέσον μεταφορᾶς προτιμᾶτε;»* Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου. Ἡ προθεσμία διὰ τὴν ἀποστολὴν Διηγημάτων ἔληξε τὴν 15 Μαρτίου καὶ ἡ κρίσις θὰ γίνῃ προσεχῶς. Πρὸ τούτου ὅμως θὰ δημοσιευθῇ ἡ κρίσις τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Καλλιγραφίας, ὅτε θὰ προκηρυχθῇ ἕνας ἄλλος Μικρὸς Διαγωνισμός, ὅλως *πρωτοφανής*.

Καὶ τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε γεμάται ἀπὸ ἐνθουσιώδεις κρίσεις καὶ συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Βασιλόπαιδος Χριστοφόρου. Ἡ ἰδέα ὅτι ἀνήκει πλέον εἰς τὴν χορείαν των καὶ ὁ Βασιλόπαις καὶ ὅτι ἀναγινώσκει καὶ Αὐτὸς τὰ παιδικά των πνεύματα καὶ τὰς ἀσκήσεις των καὶ τὰς ἀπαντήσεις των εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ τὰ ἔξυπνα γραμματάκια των καὶ ὅλα, ἔχει δικαίως καταμαγεύσῃ τοὺς πολυπλήθεῖς μου φίλους. Πόσον μὲ συγκινοῦν αἱ θερμαὶ ἐκφράσεις προπάντων τῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ἑλληνοπαίδων, οἱ ὁποῖοι λατρεύουν τὴν Ἑλληνικὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν μὲ ὅλην τὴν θερμότητα τῆς ἐν τῇ ξένῃ δοκιμαζομένης φιλοπατρίας των! Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ εἶνε ὀλιγώτερον ἐνθουσιώδεις διὰ τὴν τιμήν, ἡ ὁποία μᾶς ἔγεινε; Καὶ πόσον ἀκόμη θὰ χαροῦν ὅλοι, ἂν μάθουν, ὅτι εὐθὺς ὡς ἔστειλα τὰ πρῶτα φυλλάδια πρὸς τὸν Βασιλόπαιδα, ἐνετάλην νὰ στείλω εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ἄλλα δύο φύλλα, ἓν πρὸς τὴν *Δούλῃς Μεγαλειότητα τὴν Βασίλισσαν Ὄλγαν* καὶ ἓν πρὸς τὸν κλειδοῦχον τῆς Α. Μεγαλειότητος κ. Δ. Μεσσαλᾶν.

Πρὸς ὅσους μ' ἐρωτοῦν μετὰ τόσου ἐνδιαφέροντος ἂν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Βασιλόπαις Χριστοφόρος θὰ λάβῃ ψευδώνυμον καὶ ἂν θὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ ἂν θἀνταλλάσῃ Μικρὰ Μυστικά, κτλ. κτλ. ἀπαντῶ ὅτι δὲν ἠξεύρω ἀκόμη. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τώρα νἀνταλλάξουν μετ' Αὐτοῦ Μ. Μυστικά, θὰ πληροφορηθῶ καὶ τότε θὰ τους εἴπω.

Παρακαλῶ ὅσους ἔλαβαν Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν πρὸ *δύο μηνῶν* (!!!) καὶ δὲν ἀπήντησαν ἀκόμη, νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ στείλουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, διότι εἶνε ἐντροπὴ πλέον! Κανεὶς δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῇ ἀνταλλαγήν, ἀλλὰ μου φαίνεται ὅτι, ὅταν αὐτὸς προτείνῃ καὶ ἀναγκάσῃ τὸν ἄλλον νὰ τῳ στείλῃ τετράδιον, εἶνε πλέον ὑποχρεωμένος νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον ἐν ἰδικόν του. Ἡ βραδύτης καὶ ἡ ὀλιγωρία εἶνε ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος εἰς ταιαύτην περίστασιν, οἱ δὲ ἐπιμένοντες νἀναβάλλουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς των, θὰ μἀναγκάσουν νὰ φανῶ πολὺ αὐστηρά. Τὸ ἠξεύρουν ὅτι εἶνε ζήτημα *καλῆς πίστεως* τελοσπάντων;

Φλόβαρε Ψιττακέ, τοιαύτας Ἀσκήσεις ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε. Εἶνε ἀρκετὰ περίεργοι, ἀλλὰ καὶ δαπανηραί. Ὁπωσδήποτε στεῖλέ μου ὅσας ἔχῃς, (μὲ τὰς λύσεις των ὅμως) καὶ ἴσως ἐκλέξω καμμίαν πρὸς δημοσίευσιν.

Μία συνδρομήτριά μου φιλτάτη, μὲ παρακαλεῖ νὰ γράψω ὅτι ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο ὁ συνδρομητής μου ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐσταμάτησεν εἰς τὴν ὁδὸν Δημοκρίτου τὸ Σάββατον 8 Μαρτίου τὸ ἑσπέρας καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιμείνῃ ὀλίγον ὡς νὰ τῆς ἀνοίξουν τὴν θύραν, διότι διήρχοντο κάτι μεθυσμένοι (οὐ, καὶ φαντάζουμαι τὸν τρόμον της!)

Κατώρθωσα νἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν σου, *Ζακχαῖε*, μ' ὅλα τἀπελπιστικὰ ἐκεῖνα μουντζουρώματα. Ἔπαίσης ἀνέγνωσα ὁλόκληρον τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς σας, ἡ ὁποία μοῦ ἤρεσε διὰ τὰς τόσον ἀφελεῖς λεπτομερείας. Πῶς δὲν ἐκρυολογήσατε ὅμως μὲ τέτοια μούσκεμα!

Βεβαίως, Μέλλουσα Καλλιτέχνις, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου μοῦ δίδει κόπον καὶ σ' εὐχαριστῶ διότι πρὸς χάριν μου δὲν θἀλλάξῃς. Χαίρω πολὺ διότι ἡ πρώην *Μαργαρίτα* γράφει τόσον ὡραίας ἐκθέσεις. Λέγεις λοιπὸν νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν συγγραφεύς;

Ζωηροτάτη ἡ ἐπιστολή σου, καλέ μου *Φιλόσοφε Ἀναξαγόρα*. Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸν Γάλλον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐφώναζεν ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ Ξενοδοχείου: *«Τσίτσι πόλεμο, παιτιά!»* Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος νομίζεις ὅτι δὲν γελᾷ μὲ μερικοὺς Ἕλληνας ποῦ λέγουν *«Μπαρδόν!»*;

Εἴθε, *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, *νἀκούσῃς* γρήγορα ὅτι ἐνίκησεν ὁ μπαμπᾶς σου, διὰ νὰ γίνουν καλὰ *ταυτιά σου*, τὰ ὁποῖα τώρα σὲ πονοῦν. Ἡ ἐλπίς σου εἶνε τῷ ὄντι γλυκυτάτη . . .

Ἀφελὴς Καρδία δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ μου γράψῃς συχνότερα. Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὅρον μόνον σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν μεγάλην βραδύτητα.

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον, *Ἀετὲ τῶν Ὀρέων*, ἔλαβες ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου* ἀλλ' ἀκόμη ἀπὸ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, ἐνῷ συγχρόνως τοῖς ἐστάλησαν τὰ τετράδιά σου, εἶνε ἁπλούστατος: τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* διαμένει πλέον μακρὰν ἀπὸ τὸ *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου*.

Φίλτατε *Κωνστ. Α. Παπαδόπουλε*, τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις τὸ ἔχει ἄλλος. Ὄχι, δὲν ἔγεινε κανὲν λάθος. Ἔχω ἕνα συνδρομητὴν *Κωνσταντῖνον Γ. Παλαιολόγον* καὶ ἕνα ἄλλον μὲ ψευδώνυμον *Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος*.

Ἔτσι ἔ, λοιπόν, *Ἄτρυπτε Φάρε*; Ἐνόμιζες ὅτι ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας ἦτο πρὸ πολλοῦ συνδρομητής μου καὶ μάλιστα ὅτι ἦτο ὁ *Ἰαλασμὰς Κόσμου*; Ὄχι δά!

Ταχυδράμος Περιστερά, δέχομαι εὐχαρίστως τὴν ἀδελφήν σου καὶ ἄς μου γράψῃ.

Ἀδυνατῶ νὰ σου παραστήσω τὴν λύπην μου, *Μπαρμπᾶ Νικολῆ*, διὰ τὸν θάνατον, τὸν σκληρότατον θάνατον τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ σου, τοῦ παλαιοῦ μου φίλου . . . Ἀ, φίλε μου! ὑπάρχουν δυστυχήματα, πρὸ τῶν ὁποίων πᾶσα γλῶσσα σιωπᾷ, μὴ εὑρίσκουσα λέξεις παρηγορίας. Εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα ὁ θάνατος τοῦ νέου! Ἀλλὰ μήπως εἴχον δίκαιον οἱ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον ὅτι ὁ ἀποθνήσκων νέος εὐνοεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν;

Πολὺν καιρὸν εἶχες νά μου γράψῃς, φιλτάτη *Αὐλίς*! Ἐσύστησα εἰς τὸν Ἀνανίαν νὰ μή σε λησμονήσῃ εἰς τὰς σκέψεις του. Σοῦ ἔστειλα καὶ πάλιν τὸ φυλλάδιον.

Ἑλληνὶς Χωρικὴ λοιπόν, πολὺ καλά! πολὺ καλά!

Πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸ πάθημά σου, *Φίλεργος Ἐλειδών*! Συλλογίζομαι τὸν τρόμον σου ὅταν εἶδες τὸ ὑπόδημά σου νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ αἵματα ἐκ τοῦ ἀπροόπτου ἐκείνου ἀναίγματος τῆς φλεβός. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ δὲν ἦτο τίποτε!— Νά μου φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλαν σου καὶ νὰ της εὐχηθῇς ἐκ μέρους μου περαστικά.

Κατὰ λάθος, ἀγαπητή μου φίλη *Νίνα Μαύρου*, σοῦ ἔδωσα τὸ ψευδώνυμον *Λευκὴ Μαργαρίτα*, ἀφ' οὗ ἔχω καὶ ἄλλην φίλην *Λευκὴν Μαργαρίταν*, (ἐκτὸς τῆς *Μαργαρίτας*) ὥστε στεῖλέ μου πάλιν ψευδώνυμα, διότι δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖα μοῦ ἐπρότεινες. Μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ ψευδωνύμου σου, ἀναβάλλω νὰ κάμω καὶ τὰς περὶ Μ. Μυστικῶν προτάσεις σου.

Νὰ καὶ τὸ ἀφελὲς τραγουδάκι τὸ ὁποῖον φάλλει ὁ *Δαιμόνιος Περιελῆς* κάθε φορὰν ποῦ λαμβάνει μὲ χαρὰν τὸ φυλλάδιόν μου:

Ἡ Διάπλασις φωτίζει
Καὶ συνάμα εἶνε τερπνή.
Χίλια δῶρα μᾶς χαρίζει,
Φίλας, φίλους συνεστοῦ.

Ἤχώ, ἐκτὸς τῶν δύο σου τετραδίων, τὰ ὁποῖα ἔστειλα, ὑπῆρχε καὶ τρίτον χωρὶς γραμματόσημον καὶ χωρὶς φάκελλον· διὰ ποῖον ἦτο; Τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν κάμνω καὶ πρὸς τὸν *Μπάρμπα-Νικολῆν*.

Τρισκωμῳδὲς Ταίναρον, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν. Περὶ τῶν τόμων θὰ εὕρῃς πᾶσαν πληροφορίαν εἰς τὸ 2ον φυλλάδιον τοῦ 1897.

Θεόδωρε Γ. Ἀλεξάνδρου, νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλῆ* πρὸ πολλοῦ ὀνομάζεται μία ἄλλη φίλη μου. Ἤθελες τὰ φυλλάδιά μου νὰ ἔχουν ἀκόμη 4 σελίδας; Ἀλλ' ἐγὼ ποῦ, ἤθελα νὰ ἔχουν ἀκόμη 8;...

Γαῦ! - Γαῦ! δεκτόν. Μὰ τί ἰδιοτροπία εἶνε πάλιν αὐτή;

«Ἔμαθα κάτι πράγματα πολὺ εὐχάριστα—μοῦ γράφει ἡ φιλτάτη *Δάφνη*, — δηλαδὴ ὅτι ἡ Α. Β. Υ. ὁ Βασιλόπαις Χριστόφορος εἶνε κατενθουσιασμένος μαζί σου· δὲν σε ὀνομάζει πλέον μὲ τὸ ὄνομά σου, δηλαδὴ Διάπλασιν, ἀλλὰ πάντοτε λέγει «ἡ φιλενάδα μου». Ὅταν καταβαίνῃ εἰς τὸν κῆπον τὸ πρωί, (διότι κάθε πρωὶ καταβαίνει), λέγει πάντοτε πρὸς τὴν Κυρίαν, ἤτις τὸν συνοδεύει: «Μὴ λησμονήσωμεν νὰ πάρωμεν μαζί μας καὶ τὴν φιλενάδαν μας, διὰ νὰ την διαβάσωμεν!» Καὶ τοιουτοτρόπως, περιπατῶν ἀνὰ τὸν κῆπον, σὲ διαβάζει. Εἶπε μάλιστα ὅτι τοῦ ἀρέσει πολὺ ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μ. Ναπολέοντος, τὸ Γαλαζάκι καὶ ὅτι *καλὰ* ἔπαθεν ἡ Γιδούλα ποὺ ἔσπασε τὸν καθρέπτην, ἀφ' οὗ ἦτο τόσον περίεργος... Εἶνε τελοσπάντων κατενθουσιασμένος μαζί σου καὶ αὐτὸ προξενεῖ καὶ εἰς ἡμᾶς μεγάλην χαράν». Τὰ ἴδια μοῦ γράφει καὶ ἡ *Ἤχώ*. Μὰ ποῦ τὰ μανθάνουν αὐτὰ τὰ εὐχάριστα οἱ καλαί μου φίλαι;

Διὰ νὰ στείλω δύο τετράδιά σου, *Ἥρω Γαριβάλδη*, μοῦ ἔστειλες ἓν γραμματ. ἑνὸς piastre, τὸ ὁποῖον κάμνει μόνον 30 λεπτὰ καὶ ὄχι σαράντα. Συμφωνῶ νἀλλάξῃς ψευδώνυμον, ἀλλ' ὄχι αὐτὸ ποῦ προτείνεις. Στεῖλέ μου κανὲν ἄλλο. Ἀλλὰ κράτησέ το μυστικόν, νὰ μὴ το μάθουν *τὰ παιδιὰ καὶ σου φωνάξουν πάλιν εἰς τὸν δρόμον*, ὅπως τώρα: «Νὰ ὁ Ἥρως Γαριβάλδης! νάτονε!»

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Γενναῖον Σπαρτιάτην* (αὐτὸ ἐξέλεξα, διότι τὰ ἄλλα δύο ἀνῆκον ἤδη εἰς ἄλλους) *Βιομήχανον Ἑλληνα* (ἄς κρατήσῃ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ ἄς μου φιλήσῃ τὴν ἀδελφούλαν του) *Φλὶρ-Φλὶρ* (αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ εἶμαι εὐτυχής διὰ τὴν τόσῳ θερμὴν ἀγάπην) *Ἀκτῖνα Ἡλίου* (τὰ ἄλλα δὲν ἦσαν ἐλεύθερα) *Μικρὸν Ἐθελοντὴν* (αὐτὸ σοῦ ἀρέσει;) *Φορμίωνα, Δῶραν τῆς Ἑνώσης, Νηρέα* (ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὸ ὄνομά του; τὸ ἐλησμόνησε;) *Κρὶπ-Κρὶπ* (μὰ τί θὰ 'πῇ;) *Τσίου-Τσίου-Τσίου* (ὰ, αὐτὸ τὸ ἐννοῶ!) καὶ *Ἥλιον*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: Ὁ *Φῶκος Αἰακίδης* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάριον* καὶ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* — ἡ *Ναυτοπούλα* μὲ τὸ *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης*, μὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην* καὶ μὲ τὸ *Ἄψε-Σβύσε* (διὰ τῆς ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς θέλει τὸνομά του καὶ θὰ τῷ ἀπαντήσῃ εἰς ὅ,τι τὸν ἐρωτᾷ) — ὁ *Ζακχαῖος* μὲ τὴν *Πολίχνην τοῦ Πηλίου*, *Εὐπλόκαμον Νύμφην* καὶ τὴν *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* — ὁ *Φιλόσοφος Ἀναξαγόρας* μὲ τὴν *Γῆν τῆς Ἑλλάδος* ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Φουρτούναν*, *Ἀνδρῦτσον*, *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα*, *Τσὶν-Τσόν*, *Ἄψε-Σβύσε* καὶ *Τσούχτραν* — ὁ *Κωνσταντ. Ἀγγ. Παπαδόπουλος* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάριον*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Μικρὰν Μάγισσαν* καὶ *Σπυρίδωνα Τρικούπην* — ὁ *Ἄγρυπνος Φάρος* μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ* καὶ μὲ τὸ *Δαιμονάκι* — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* καὶ μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ* — ὁ *Μπάρμπα-Νικολῆς* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*, *Λευκώλενον Ἥραν*, *Μαῦρον Πρίγκηπα* καὶ πρώην *Ἀττικὴν Νύκτα* — ὁ *Χὸπ-Χὸπ* μὲ τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου* — ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάριον*, μὲ τὸν *Ἀλίυπν* καὶ μὲ τὴν *Ξανθόμαλλην Ἀραπίτσαν* (ὦν ζητεῖ τἀρχικά) — ἡ *Ὡραία Λορκὰς* μὲ τὴν *Χρυσῆν Βροχὴν* (ἐκ δευτέρου ἐὰν θέλῃ) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Μικρὰν Φωσφοροπώλιδα*, *Ἄψε-Σβύσε* καὶ *Καϊμάκι τῶν Σερρῶν* — ὁ *Δέων τῆς Νεμέας* μὲ τὴν *Ἄβραν τοῦ Φαλήρου*, *Θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ*, *Μικρὰν Μάγισσαν*, *Θύελλαν*, *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου* καὶ *Ἄψε-Σβύσε* — ἡ *Φίλεργος Χελιδὼν* μὲ τὸ *Καϊμάκι τῶν Σερρῶν* καὶ μὲ τὸ *Λευκὸ Περιστεράκι* — ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, τὸν *Ὀλύμπιον Δία*, *Ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Νέαν Ἑλλάδα* — τὸ *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς* μὲ τὴν πρώην *Ἀττικὴν Νύκτα* — ἡ *Ἄγκυρα τῆς Φιλίας* μὲ τὸ *Ἀκάτιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγους* — ἡ *Λευκὴ Δορκὰς* μὲ τὴν *Φουρτούναν* καὶ μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ὁ *Καραβόγατος* μὲ τὴν *Ταξότιδα Ἄρτεμιν* — ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριὰ* καὶ μὲ τὰς δύο *Δορκάδας* (*Ὡραίαν* καὶ *Λευκὴν*) καὶ μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — τὸ *Ἀκάτιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγους* μὲ τὴν *Δάφνην*, τὴν *Χιονισμένην Ὀδησσὸν* καὶ τὸ *Χρυσοῦν Δέρας*.

Ὁ κανονισμὸς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὃν φυλλάδιον. Προσοχὴ καὶ τάξις!

Παρακαλῶ δὲ προπάντων νὰ λείψουν ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις οἱ *προσωπικοὶ ὑπαινιγμοὶ* καὶ αἱ πολὺ *τολμηραὶ* εὐφυολογίαι. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶναι *γενικαί*, διότι δὲν ἀπευθύνονται μόνον πρὸς ἐκείνον ἢ ἐκείνην μεθ' οὗ ἀνταλλάσσονται, ἀλλὰ πρὸς πάντα ἀναγνώστην τοῦ Λευκώματος.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἡ *Θέλπουσα* ἀσπάζεται τὸν *Ἐρεσείχθονα Ποσειδῶνα* τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα* ἀσπάζεται τὴν *Μικρὰν Φωσφοροπώλιδα*, ὁ *Ζακχαῖος* τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* (καὶ ἕως πότε θὰ φορῇ τὸ ἐπανωφόρι του;) ὁ *Χιονισμένος Τομφρηστὸς* τὸν *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* ἡ *Δοξκισσα* τῶν *Ἀθηνῶν* τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* τὸν *Ὀλύμπιον Δία* ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* τὴν *Μυρσίνην* ὁ *Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος* τὴν *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* (τὴν ὁποίαν συγχαίρει διὰ τὸ ἄσμα τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδησεν εἰς τὸ Σχολεῖον: *Ἀπὸ φλόγες* κτλ.) ἡ *Λευκὴ Ἄρκτος* τὰ *Καϊμάκι τῶν Σερρῶν* ὁ *Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου* τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας* τὸ *Χρυσοῦν Δέρας* τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* ἡ *Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ* τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, ἡ *Εὐπλόκαμος Νύμφη* τὴν *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, ἡ *Σεληνόφωτος Νὺξ* τὴν *Κουκλίτσαν*, ἡ *Γλυκύλαλος Ἀηδὼν* τὴν *Θύελλαν*, ἡ *Ταχυδρόμος Περιστερὰ* τὴν *Καρδερίναν*, ἡ *Εὐξεινοποντία* τὴν *Ἄβραν τοῦ Εὐξείνου*, ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας* τὴν *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας*, (τὴν ὁποίαν εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα ἔγραψε) ἡ *Ὡραία Δορκὰς* τὸ *Καϊμάκι τῶν Σερρῶν*, ἡ *Φίλεργος Χελιδὼν* τὴν *Τσούχτραν* (ἧς ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ *Ἠχὼ* τὴν *Φουρτούναν*, ὁ *Μόζαρτ* τὴν *Ναυτοπούλαν*, τὸ *Τσίου-Τσίου-Τσίου* τὸν *Κουκουρίκον*, ὁ *Σόλων* ὁ *Νομοθέτης* τὴν *Σκυθρωπὴν Σελήνην*, ἡ *Δάφνη* τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, ὁ *Μουρτζουφλὸς* τὸ *Ἀρχιζιζάριον* (τὸ ὁποῖον καὶ συγχαίρει διὰ τὰ γεννητούρια τῆς κόττας του). — Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀσπασμοί, ἀλλὰ τοὺς παρέλειψα ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον*, *Μάντιν Κάλχαντα* (νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, καὶ κάτι θὰ δημοσιευθῇ ἀφ' ὅσα μοῦ ἔστειλε, μὲ τὴν σειράν) *Μουρτζουφλόν*, *Θέλπουσαν* (τί νὰ ἐσήμαινεν ἄρά γε τὸ ὄνειρον; Ἔστειλα Μ. Μυστικά): *Νέαν Ἑλλάδα* (ὥστε ἑτοιμάζεσαι διὰ ξεσπάθωμα, ἔ;) *Ἀφρισμένον Κῦμα*, (τὸ Τετράδιόν του δὲν εἶχε γραμματόσημον) *Ναυτοπούλαν*, *Χιονισμένον Τομφρηστόν*, *Ἀντιγόνην* (τὰ Μυστικά της ἐν τάξει καὶ ἐστάλησαν) *Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην* (πολὺ καλά, φίλε μου!) *Κασταλλίαν Πηγὴν* (εἶνε τώρα ἐντελῶς καλά;) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, *Λευκὴν Ἄρκτον*, *Νέλλωνα* (εἰμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, ἀλλ' ὄχι αὐτὸ ποῦ προτείνει) *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου* (ἔστειλα) *Παχὺν Τσίρον*, *Γαληνιαίαν Θάλασσαν* (εὔχομαι περατικά) *Χρυσοῦν Δέρας* (συγχαρητήρια διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς· ἀλλὰ ποία εἶνε ἡ συνδρομήτρια ποὺ μου ἀναγγέλλει;) *Θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ* (ε[illegible]πλόκαμον *Νύμφην* (ὦ, ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι τώρα εἰς τί ἀπήντησα ναί! Ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* δέχεται μὲ ὅλους τὴν ἀνταλλαγήν, ὥστε ἂς του στείλῃ τὸ τετράδιόν της) *Σεληνόφωτον Νύκτα* (βλέπεις; σὰν νὰ το ἤξευρα!) *Ταπεινὸν Ἴον*, *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* (ἔλαβα) *Φουρτούναν* (ἄ! τὴν πονηράν! ἀλλὰ εἶδε καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Ἀφρισμένου Κύματος*;) *Μέλανα Ἀετὸν*, *Χὸπ-Χὸπ*, *Εὐξεινοποντίαν*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* (χαίρω διὰ τὴν ἀνάρρωσιν) *Ὡραίαν Δορκάδα*, *Δέοντα τῆς Νεμέας* (ἔστειλα) *Τσούχτραν* (στεῖλέ μου) *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* (τὸν λαμπρότατον ἐκ συστήματος) *Δ. Ε. Βαλάκον*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἐξετελέσθησαν ὅλα) *Ἀρχιζιζάριον*, (βεβαιότατα!! ἀλλὰ παρὰ τοῦ *Τιναρείου Κήπου* οὐδεμία ἀπάντησις) *Θέλπουσαν*, *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς* (βεβαίως θὰ νικήσῃ!) *Τοξότιδα Ἀρτέμιδα*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* (ἔστειλα) *Ρωμύλον* (ἔστειλα ἀγγελίας καὶ περιμένω πλέον τὸ ξεσπάθωμα!) *Λευκὴν Δορκάδα* (τί ὡραία, μὰ τί ὡραία ἡ περιγραφή της!) *Δό-λά-σόλ-μί* (τὸ ἔπαιξε ἡ *Ἀγάπη εἰς τὸ πιάνο· ὡραιότατον!*) *Πολίχνην τοῦ Ἠλίου* (ἔστειλα) *Μόζαρτ* (νὰ προτείνῃ πρὸς ἄλλους) *Κόρην τῆς Ἑλλάδος*, *Πασχαλιάν*, *Ἑρμῆν* (εἶδες;) *Καραβόγατον*, *Ἀνθισμένην Λυγαριὰν* (κῶς εἶνε τὰ μάτια;) *Εὔκρατον Ζώνην*, *Σόλωνα τὸν Νομοθέτην* (δὲν ἐνόησα τί μου λέγει· ἂς ἐξηγηθῇ καλλίτερα) *Ζαππίδα* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου*, *Ναυτικὴν Πυξίδα*, *Μουρτζουφλόν*, *Ροβινοῦνα Κροῦσον* (εἰς τὸν ὁποῖον ἤρεσε πολὺ τὸ «Βασιλόπουλον· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν του·) *Καϊμάκι τῶν Σερρῶν* (ἡ διεύθυνσις ἐδιορθώθη·) *Ἀκάτιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγους* (εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Μαρτίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου

---

149. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ὀμνύει· τὸ σύνολόν μου βλέπεις ἀνθρώπους νὰ ἐνδύῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

150. Λεξίγριφος.

Ἐὰν ἐμπρὸς εἰς δένδρον γράμματα δύο στήσῃς, μιὰν χώρα πούχει χιόνια εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεσποτικοῦ Ἄνθους

151. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἡ Σάμος σᾶς παρέχει. Πᾶς ἄνθρωπος τὸ δεύτερον 'ς τὸ πρόσωπον τὸ ἔχει. Τὸ τρίτον μου εἶνε καρπός· πολὺ μᾶς χρησιμεύει. Καὶ μόνος του ὁ ῥόμβος μου τὸ τέταρτον γυρεύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

152. Γωνία.

Ε + + + + = Δένδρον
+ Λ + + + = Ποταμὸς
+ + Λ + + = Σοφὸς
+ Λ + + + = Τύραννος
Σ + + + + = Νομοθέτης

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

153. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθῇ τριψήφιος ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου τὸ ἄθροισμα τοῦ πρώτου καὶ τρίτου ψηφίου νὰ ἰσοῦται μὲ τὸ διπλάσιον τοῦ δευτέρου ἐλαττωθέντος κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ πρώτου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλκ. Οἰκονομίδου

154-157. Μαγικὴ Συλλαβή.

Δι' ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

ῥῆμα, ῥητός, ἄρτιος, χαῖρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νίλσονος.

158. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Ταρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἥρωος, τὰ δὲ τελικὰ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τὸνομα τοῦ πατρός του:

1, Τύραννος. 2, Ὄνομα ἀρχαίου πλοίου. 3, Καρπός. 4, Θυγατέρες τοῦ Διός. 5, Θυγάτηρ ἀρχαίου βασιλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

159. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Ταρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Ἑλληνικῆς νήσου, τὰ δεύτερα θεᾶς καὶ τὰ τρίτα νήσου Τουρκικῆς.

1, Μία τῶν Χαρίτων. 2, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 3, Πόλις τῆς Γαλλίας. 4, Ζῷον. 5, Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

160. Ἀπροσδόκητον.

Διατί ὁ *ἄτακτος* Νῖκος δὲν ἔφαγε ποτὲ ξύλο ἀπὸ τοὺς γονεῖς του;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

161. Ἐλλιποσύμφωνον.

αη-αα-ειιι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Φεβρουαρίου 1897.

51. Κάσος (Κ-σός). — **52.** Κίμων, κίων. — **53.** Σπάρος, Πάρος. — **54.** Αἷμος, Μάκος. —

55.
Μ Τ Α
Ε Η Ν
ΝΑΝ
ΠΟΛΕΜΩΝ
ΒΜΣ
Α Ο Θ
Ρ Σ Ω

56.
Ε
ΗΡΑ
ΣΑΜΟΣ
ΚΑΜΗΛΟΣ
ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ

57. ΡΟΔΟΣ. (1. ΝέΡων. 2, ΚολΟιός. 3, ΠάΔος. 4, ΜεσοπΟταμία. 5, ΟθηΣσός). — **58.** ΑΜΑΣΙΣ, ΟΣΠΡΙΣ, ΕΛΕΦΑΣ (1, ΑΣΕα. 2, ΜΙΛων. 3, ΑΡΕθουσα. 4, ΣΙΦνος. 5, ΙΣΛάκ. 6, ΣΟΣ). — **59.** Ὅλα κλίνονται· π. χ. ἡ πρόθεσις τῆς προθέσεως, τὸ ἐπιφώνημα τοῦ ἐπιφωνήματος, τὸ ὄνομα τοῦ ὀνόματος, κτλ.